

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Hvad skal vi gjøre, at vi kan arve det evige Liv? Aftensangsprædiken paa Femte Søndag efter Paaske

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Hvad skal vi gjøre, at vi kan arve det evige Liv? Aftensangsprædiken paa Femte Søndag efter Paaske", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1813_209-txt-shoot-idm118.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Fortale.

I det jeg her for den ganske Menighed frembærer et Ord som jeg talte i Axelstad, maa jeg agte det sømmeligt med en liden Fortale at paaminde dem som har hørt mig for andet, end for dog og at høre Saadant engang, eller vel og for at spotte og dadle; sømmeligt er det, da Sligt og for Andre kan gøres behov.

At forsvare min Tale er heel overflødig, thi den skal forsvare sig selv, med det evige Sandhedens Ord, hvorpaa den er grundet, og hvo som ikke vil lade det Forsvar gjælde, med ham har jeg Intet at tale; thi hvo som ei vil høre Jesus, han er ikke af Sandheden, han vil eigjøre sin Faders Begiæring, og Djævelen er en Løgner af Begyndelsen. Vist nok veed jeg at selv de Gudfrygtigste nuomtide som oftest kun have lidt Forstand paa Livet i Christo, at selv Nogle som have fulgt Ham, forarges, naar Han siger: de skal æde Hans Kiød og drikke Hans Blod om de ellers vil have Godt af Ham, ja de sige netop som deres gamle Frænder: det er en haard Tale og hvo kan høre Ham? men jeg veed ogsaa, at de som have troet og kiendt at Jesus er Christus, den levende Guds Søn, som haver det evige Livs Ord, de forlade Ham ikke, og jeg veed ydermere, at der aldrig kommer Liv i de Christne, før de igien lære at forstaa den ligefra Luthers Dage kun sjelden forstaaede, nu i et heelt Aarhundrede hardtad aldeles glemte Sandhed, om Livet i Christo ved den Hellig Aand. Uden Erkiendelse af denne Sandhed kan aldrig have lyse Blik over Saliggjorelsens Orden; den sande nødvendige Forbindelse mellem Tro og gode Gierninger indsees ikke, naar En da siger jeg har Troen, og en Anden, jeg har Gierningerne, da vides ikke at svare som det sig bør, og Man vakler mellem begge, istedenfor at sammensmelte dem. Dog den værste Ulæmpe er for den Troende selv, thi uden Forstand paa Livet i Christo, ligger han stedse selv i Strid med sin Tro, ja han ligger afmægtig, bunden af Verdens Elementer, Forsoningen staaer uden for hans Tankegang, og han maa tvinge sig til at antage den uden at kunne indsee dens Forbindelse med hans Saligheds Forarbeidelse, han kan ikke annamme den Hellig Aand, thi han kiender Ham ikke og Treenighedslæren staaer for ham egenlig som en Umulighed. Hvorfra skulde under saadansne Omstændigheder det Lys og Liv, den Kraft og Fred og Glæde vel komme, som dog efter Skriftens Vidnesbyrd maa opfylde hvert troende Hjerter? Vi se det ogsaa, mørk og klynkende blev den alvorlige Christen, da han glemte sit Liv i Christo, og de som ei vilde vide af dette, men dog være glade, henfaldt til en kiødelig Lystighed og forvendte Guds Naade til Uteerlighed. Til udførlig at afhandle denne Sag er her ikke Leilighed, men, vil Gud, skal det andensteds ske, det haster ei heller, thi vi har jo Bibelen blandt os, af den øser jeg, og i den er Nøkk til os alle, i den kan hver som vil læse under Guds Paakaldelse, selv finde Sandheden om Livet i Christo klarlig udsagt, og var det ikke saa, hvortil da min Tale derom, da var jeg jo enten en Løgner eller en Sværmer som ei vidste det selv, om han foer med Løgn eller Sandhed.

Spørger Man nu, hvi jeg udgiver den Præken, da kunde jeg svare, hvad sandt er, jeg er anmodet derom, men Saadant agter jeg ei for tilstrækkelig Grund, thi en saadan Anmodning kan Man sjelden vurdere. Jeg udgiver den, fordi jeg veed det er Sandhed, vigtig, tildels glemt Sandhed den indeholder, og fordi jeg har Grund til at formode, den vil komme i adskillige Hænder, som ellers ei oplade hvad jeg skriver.

6Vil Man endelig spørge, om den er holdt, som den her staaer at læse, da kan jeg kun svare et indskrænket Ja. Slutningen skriver jeg sjelden, uden at turde sige bestemt, om derved vindes eller tabes mest, men naar Man udgiver en Præken er det vist Vinding, da den saaledes lettere faaer en Slutning der passer for den større Menighed. Ordret holder jeg sjelden en Præken og med denne var det langt fra at være Tilfældet, men det kan jeg sige at Meningen, ja at de fleste Ord ere de samme.

Nu har jeg kun dette inderlige Ønske tilbage, at var Hørelsen ei til Opbyggelse, Læsningen da maa vorde det desmere; thi det veed jeg med mig selv, kun for at opbygge mine Sødskende i Christo rører jeg Pen som Tunge til at forkynde Guds Ord.

Udbye den 1ste Junii.